

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 779

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 august 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
D E C R E T E	
1.072. — Decret privind încetarea raporturilor de serviciu ale unui chestor principal de poliție din Ministerul Afacerilor Interne	2
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
18. — Ordonanță privind autorizarea și funcționarea în România a reprezentanțelor societăților și organizațiilor economice străine	2-4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 35 din 6 iunie 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	5-15

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind încetarea raporturilor de serviciu
ale unui chestor principal de poliție
din Ministerul Afacerilor Interne**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea ministrului afacerilor interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamnei chestor principal de poliție Dimofte *Constantin* Dorina îi încetează raporturile de serviciu cu Ministerul Afacerilor Interne.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 4 august 2022.
Nr. 1.072.

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONANȚĂ****privind autorizarea și funcționarea în România a reprezentanțelor societăților
și organizațiilor economice străine**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. I.9 din Legea nr. 186/2022 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Art. 1. — Prezenta ordonanță stabilește cadrul legal și instituțional necesar autorizării și funcționării în România a reprezentanțelor societăților și organizațiilor economice străine autorizate de către Ministerul Antreprenoriatului și Turismului.

Art. 2. — Societățile și organizațiile economice străine pot fi autorizate să dețină reprezentanțe în România de către Ministerul Antreprenoriatului și Turismului, care eliberează, în acest sens, autorizația de funcționare, potrivit prezentei ordonanțe.

Art. 3. — (1) Autorizațiile de funcționare a reprezentanțelor societăților și organizațiilor economice străine se eliberează, la cererea acestora, de către Ministerul Antreprenoriatului și Turismului, prin intermediul unei platforme electronice, pe o perioadă de minimum 1 an, cu posibilitate de prelungire pe aceeași perioadă.

(2) Pentru obținerea autorizației de funcționare se achită o taxă de autorizare în sumă de 1.000 de euro/an, echivalentul în lei, la cursul Băncii Naționale a României din data plății.

(3) Taxa de autorizare se achită la organul fiscal central competent în raza căruia își are sediul reprezentanța.

Art. 4. — Societățile și organizațiile economice străine reprezentate răspund, în condițiile legii, pentru actele juridice și activitatea reprezentanțelor lor în România.

Art. 5. — (1) Cererea prin care se solicită deschiderea unei reprezentanțe și eliberarea autorizației de funcționare a unei reprezentanțe se completează electronic prin intermediul platformei electronice dedicate, se adresează Ministerului Antreprenoriatului și Turismului și va cuprinde următoarele informații:

a) denumirea, sediul social și codul de înregistrare fiscală ale entității străine;

b) obiectul de activitate al reprezentanței, în conformitate cu obiectul de activitate al societății sau organizației economice străine solicitante;

- c) durata de funcționare a reprezentanței;
- d) reprezentantul reprezentanței în relațiile cu terții;
- e) sediul reprezentanței.

(2) La cererea de înregistrare se vor anexa următoarele documente:

a) documentul emis de autoritatea competentă din țara în care își are sediul social societatea sau organizația economică străină, din care să rezulte datele de identificare și de înregistrare ale societății sau organizației economice străine, obiectul de activitate și capitalul social, și traducerea autorizată a acestui document cu semnătură electronică calificată sau avansată;

b) actul constitutiv sau alte acte doveditoare privind forma de organizare și modul de funcționare a societății sau organizației și o traducere autorizată a acestora cu semnătură electronică calificată sau avansată;

c) împuternicirea privind persoanele desemnate să reprezinte societatea sau organizația economică străină care a solicitat înregistrarea, cu traducere autorizată, după caz;

d) dovada plății taxei de autorizare în conformitate cu art. 3 alin. (2) și (3);

e) o confirmare asupra bonității din partea băncii prin care societatea sau organizația își desfășoară principalele operațiuni financiare;

f) dovada existenței sediului reprezentanței pe teritoriul României pe o perioadă cel puțin egală cu perioada de valabilitate a autorizației sau cu perioada pentru care se solicită prelungirea autorizației.

(3) Documentele redactate într-o limbă străină vor fi însoțite de traducerea autorizată a acestora.

Art. 6. — (1) Ministerul Antreprenoriatului și Turismului emite autorizația de funcționare sau respinge motivat înregistrarea reprezentanței, prin intermediul platformei electronice, în termen de cel mult 30 de zile de la data înregistrării cererii și a anexării documentelor prevăzute la art. 5 alin. (2) sau de la data completării cererii cu documentele și informațiile solicitate potrivit alin. (4).

(2) Autorizația de funcționare va cuprinde datele de identificare ale societății sau organizației economice străine, obiectul de activitate al reprezentanței, reprezentantul în relațiile cu terții al reprezentanței, durata valabilității autorizației, condițiile de exercitare a activității și sediul reprezentanței.

(3) Reprezentanța efectuează în numele societății sau al organizației economice străine numai acte juridice și activități conforme cu obiectul de activitate stabilit prin autorizația de funcționare. Reprezentanța nu desfășoară activități economice în nume propriu. Reprezentanțele și personalul acestora își desfășoară activitatea cu respectarea dispozițiilor legale din România.

(4) În situația în care apreciază necesar soluționării cererii, Ministerul Antreprenoriatului și Turismului, prin intermediul platformei electronice, va solicita deponentului completarea cererii cu informațiile și documentele necesare autorizării. În acest caz, termenul de soluționare a cererii curge de la data completării cererii cu documentele și informațiile solicitate.

Art. 7. — Ministerul Antreprenoriatului și Turismului, prin intermediul platformei electronice, oferă posibilitatea consultării informațiilor referitoare la reprezentanțele înregistrate în România și autorizate de Ministerul Antreprenoriatului și Turismului, cu respectarea legislației privind datele cu caracter personal.

Art. 8. — Comunicarea emiterii, prelungirii sau modificării unei autorizații de funcționare a unei reprezentanțe în România, precum și eliberarea unei scrisori de confirmare a radierii din evidențele Ministerului Antreprenoriatului și Turismului se fac în mod automat către administrația finanțelor publice în a cărei rază teritorială se află sediul reprezentanței, prin intermediul platformei electronice.

Art. 9. — Pentru activitatea desfășurată în România, reprezentanțele sunt obligate să se înregistreze fiscal în România, în conformitate cu prevederile Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, și să plătească impozitele și taxele stabilite potrivit Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, precum și potrivit altor prevederile legale.

Art. 10. — Prin derogare de la dispozițiile art. 1.373 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, societățile și organizațiile economice străine răspund în solidar cu angajații încadrați la reprezentanțe pentru daunele rezultate din faptele ilicite comise de aceștia în exercitarea activității sau în legătură cu exercitarea acesteia.

Art. 11. — (1) Societățile sau organizațiile economice străine reprezentate în România au obligația să comunice Ministerului Antreprenoriatului și Turismului eventualele modificări survenite în legătură cu datele înscrise pe autorizația de funcționare a reprezentanței, precum și cu privire la statutul juridic, obiectul de activitate, capitalul social sau sediul firmei străine, în termen de 30 de zile de la data survenirii acestor modificări, și să solicite, dacă este cazul, modificarea autorizației de funcționare, conform modificărilor apărute.

(2) Ministerul Antreprenoriatului și Turismului poate modifica autorizația de funcționare, dacă modificările vizează elementele înscrise pe aceasta, în termen de 30 de zile de la data primirii solicitării însoțite de documentația completă.

(3) Cererea pentru modificarea autorizației de funcționare, conform modificărilor survenite, se completează în platforma electronică și trebuie să fie însoțită de documente justificative pentru modificările survenite și, după caz, traducerea autorizată a acestor documente cu semnătură electronică calificată sau avansată.

(4) Ministerul Antreprenoriatului și Turismului, prin intermediul platformei electronice, poate solicita deponentului completarea cererii cu informațiile și documentele necesare soluționării cererii. În acest caz, termenul de soluționare a cererii curge de la data completării cu documentele și informațiile solicitate.

Art. 12. — (1) Prelungirea valabilității autorizației de funcționare se face numai la cererea reprezentanței, adresată Ministerului Antreprenoriatului și Turismului, în termen de minimum 30 de zile înainte de data expirării, prin completarea formularului electronic din cadrul platformei electronice.

(2) Prelungirea autorizației de funcționare a reprezentanței este condiționată de transmiterea dovezii de plată a taxei de autorizare prevăzute la art. 3 alin. (2) și (3).

(3) Ministerul Antreprenoriatului și Turismului, prin intermediul platformei electronice, poate solicita deponentului completarea cererii cu informațiile și documentele necesare soluționării cererii de prelungire. În acest caz, termenul de soluționare a cererii curge de la data completării cu documentele și informațiile solicitate.

Art. 13. — Autorizația de funcționare poate fi retrasă de Ministerul Antreprenoriatului și Turismului, înainte de expirarea valabilității, în termen de 30 de zile de la solicitarea autorităților cu competențe de control, pentru următoarele motive:

a) încălcarea de către personalul reprezentanței a dispozițiilor legale din România privind spălarea banilor și finanțarea terorismului;

b) nerespectarea obiectului de activitate înscris în autorizația de funcționare și a condițiilor de exercitare a activității;

c) nerespectarea obligațiilor fiscale.

Art. 14. — Autorizațiile de funcționare eliberate în temeiul prezentei ordonanțe se retrag din oficiu, în termen de 30 de zile de la expirarea acestora, de către Ministerul Antreprenoriatului și Turismului, atunci când valabilitatea autorizațiilor de funcționare ajunge la termen și nu s-a comunicat o cerere de prelungire potrivit art. 12 alin. (1).

Art. 15. — (1) Radierea unei reprezentanțe, la cererea acesteia, din evidențele Ministerului Antreprenoriatului și Turismului se produce ca urmare a radierii din evidențele autorității fiscale a codului de identificare fiscală. Cererea de radiere se completează prin intermediul platformei electronice și va fi însoțită de o dovadă a radierii reprezentanței din evidențele autorității fiscale, precum și de documente justificative, eliberate de către societatea sau organizația economică străină, și de traducerea autorizată a acestora semnată cu semnătură electronică calificată sau avansată.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), cererea de radiere din evidențele Ministerului Antreprenoriatului și Turismului se va soluționa în termen de 30 de zile de la solicitare.

(3) Ministerul Antreprenoriatului și Turismului, prin intermediul platformei electronice, poate solicita deponentului completarea

cererii cu informațiile și documentele necesare radierii. În acest caz, termenul de soluționare a cererii curge de la data completării cu documentele și informațiile solicitate.

Art. 16. — Operațiunile financiar-bancare ale reprezentanțelor se efectuează prin conturi deschise la băncile legal constituite pe teritoriul României, cu respectarea legislației naționale și a Uniunii Europene în vigoare.

Art. 17. — (1) Autorizațiile reprezentanțelor străine emise până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe rămân valabile conform actelor normative în vigoare la data emiterii acestora.

(2) Până la data operaționalizării platformei electronice, atât depunerea cererilor, cât și soluționarea acestora se vor face în conformitate cu procedura aplicată anterior adoptării prezentei ordonanțe.

Art. 18. — (1) În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, prin ordin al ministrului antreprenoriatului și turismului se aprobă normele metodologice privind punerea în aplicare a acesteia.

(2) Platforma electronică va deveni operațională în termen de maximum 180 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe.

Art. 19. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe se abrogă:

a) Decretul-lege nr. 122/1990 privind autorizarea și funcționarea în România a reprezentanțelor societăților comerciale și organizațiilor economice străine, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 25 aprilie 1990, cu modificările ulterioare;

b) Hotărârea Guvernului nr. 1.222/1990 privind regimul impozitelor și taxelor aplicabile reprezentanțelor din România ale societăților comerciale sau organizațiilor economice străine, precum și drepturile și obligațiile legate de salarizarea personalului român, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 bis din 26 noiembrie 1990, cu modificările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Ministrul antreprenoriatului și turismului,
Constantin-Daniel Cadariu

p. Ministrul investițiilor și proiectelor europene,
Dan Dumitrescu,
secretar de stat

Ministrul cercetării, inovării și digitalizării,
Sebastian-Ioan Burduja

p. Ministrul muncii și solidarității sociale,
Mădălin-Cristian Vasilcoiu,
secretar de stat

Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

**DECIZIA Nr. 35
din 6 iunie 2022**

Dosar nr. 679/1/2022

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici Valentina Vrabie	— președintele Secției I civile — președintele delegat al Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Mariana Hortolomei Ileana Ruxandra Tirică Mari Ilie Lavinia Dascălu Cristina Petronela Văleanu Roxana Popa	— judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Sandu-Necula	— judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache-Bogdan	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Andrieș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Virginia Filipescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 679/1/2022, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.281/117/2021.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile au depus, în termen legal, puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești pronunțate în materia ce face obiectul sesizării și opinii teoretice exprimate de judecători, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

7. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 7 martie 2022, în Dosarul nr. 2.281/117/2021, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: *în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal; art. 2 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (2), art. 61 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005); art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța Guvernului nr. 38/2003), categoria profesională a polițiștilor, în perioada în care se află în concedii medicale pentru incapacitate temporară de muncă, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, beneficiază de salariu sau indemnizație aferentă certificatelor medicale, iar acest drept este sau nu exceptat de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate?*

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 29 martie 2022, cu nr. 679/1/2022, termenul de judecată fiind stabilit la 6 iunie 2022.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

10. *Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 154. — Categoriile de persoane fizice exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate

„(1) Următoarele categorii de persoane fizice sunt exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate: (...)

i) persoanele fizice care se află în concedii medicale pentru incapacitate temporară de muncă, acordate în urma unor accidente de muncă sau a unor boli profesionale, precum și cele care se află în concedii medicale acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, pentru indemnizațiile aferente certificatelor medicale; (...)."

11. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 2. — „(1) Concediile medicale și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, la care au dreptul asigurații, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, sunt: a) concedii medicale și indemnizații pentru incapacitate temporară de muncă, cauzate de boli obișnuite sau de accidente în afara muncii; (...).”

Art. 17. — „(...) (2) Cuantumul brut lunar al indemnizației pentru incapacitate temporară de muncă, determinată de tuberculoză, SIDA, neoplazii, de bolile infectocontagioase din grupa A, de urgențe medico-chirurgicale, precum și de unele tipuri de arsuri care se stabilesc prin normele de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență, inclusiv pentru perioada de recuperare, stabilite în condițiile prevăzute la art. 9, este de 100% din baza de calcul stabilită conform art. 10”.

Art. 61. — „(...) (2) Pentru personalul militar în activitate, polițiștii și polițiștii de penitenciare, drepturile bănești aferente concediilor medicale prevăzute la art. 2 alin. (1) se calculează și se plătesc conform prevederilor legale specifice acestor categorii de personal și se suportă din bugetul de stat, prin bugetele ministerelor și instituțiilor din sectorul de apărare, ordine publică și securitate națională”.

12. *Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 37. — „(1) Polițiștii, pe timpul cât se află în delegare, detașare, incapacitate temporară de muncă, concediu de odihnă, concediu de maternitate și alte concedii plătite care se acordă în baza dispozițiilor legale în vigoare, primesc salariile de bază și celelalte drepturi bănești avute. În cazul în care detașarea se face pe un post cu un nivel de salarizare superior, polițiștii beneficiază de salariul funcției respective și de celelalte drepturi bănești legal cuvenite”.

III. **Expunerea succintă a procesului**

13. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale la data de 17 mai 2021, cu nr. 2.281/117/2021, reclamanta X, în contradictoriu cu pârâtul Inspectoratul General pentru Imigrări, a solicitat obligarea pârâtului la plata diferențelor salariale restante constând în contribuția de asigurări sociale de sănătate reținută din indemnizația de concediu medical, pe perioada octombrie 2019—ianuarie 2021; efectuarea de mențiuni în evidențele sale cu privire la plata diferențelor salariale de la pct. 1; și cheltuielile de judecată.

14. Reclamanta a arătat, în esență, că la data de 1 februarie 2019 a fost mutată în interesul serviciului în cadrul Serviciului pentru Imigrări al Județului Cluj, având gradul profesional de subinspector de poliție, iar în luna septembrie 2019 a fost diagnosticată cu adenocarcinom, astfel încât în perioada 9 octombrie 2019—6 ianuarie 2021 s-a aflat în concediu medical (455 de zile).

15. Fiind diagnosticată cu tumoră malignă, cod diagnostic 100 (clasificare internațională a maladiilor), reclamanta a apreciat că se regăsește în enumerarea din art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 referitoare la situațiile în care persoanele afectate de „tuberculoză, SIDA, neoplazii, precum și de o boală infectocontagioasă din grupa A și de urgențe medico-chirurgicale” beneficiază de indemnizație pentru incapacitate de muncă în cuantum de 100%. Termenul „neoplazie” reprezintă un „proces patologic de formare a unui țesut nou, tumoral, prin înmulțirea exagerată a celulelor și uneori prin modificarea structurii caracteristice a țesutului inițial”, conform definiției din DEX, așadar diagnosticul său este inclus în această noțiune, motiv pentru care îi sunt aplicabile dispozițiile art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005.

16. În acest context, reclamanta a considerat că sunt incidente dispozițiile art. 154 alin. (1) lit. f) și i) din Codul fiscal, care prevăd scutiri de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru persoanele fizice „cu afecțiuni incluse în programele naționale de sănătate stabilite de Ministerul Sănătății, până la vindecarea respectivei afecțiuni” și pentru cele „care se află în concedii medicale pentru incapacitate temporară de muncă, acordate în urma unor accidente de muncă sau a unor boli profesionale, precum și cele care se află în concedii medicale acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, pentru indemnizațiile aferente certificatelor medicale”, reprezentând o excepție de la art. 153 din Codul fiscal.

17. Apreciind că nu este obligată la plata contribuției pentru asigurări sociale de sănătate în cuantum de 10% din venit, potrivit art. 156 din Codul fiscal, la data de 8 ianuarie 2021 a solicitat angajatorului Inspectoratul General pentru Imigrări să îi restituie sumele reținute cu titlu de contribuție de asigurări sociale de sănătate pe perioada octombrie 2019—ianuarie 2021, când a fost în concediu medical pentru incapacitate temporară de muncă. Prin adresa nr. xxxxx din 11 februarie 2021 i s-a comunicat că nu poate să beneficieze de scutirea prevăzută de art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal, întrucât a încasat în mod integral salariul pentru perioada în care s-a aflat în concediu medical și a avut statutul de polițist, iar indemnizația care se acordă în baza concediului medical — scutită de plata contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru codul de indemnizație 14 — este aplicabilă personalului contractual din cadrul Inspectoratului General pentru Imigrări.

18. *Prin Sentința civilă nr. 2.618 din 20 octombrie 2021, Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale* a admis în parte cererea, a dispus obligarea pârâtului la plata către reclamantă a sumelor reprezentând contribuții de asigurări sociale de sănătate reținute în perioada octombrie 2019—ianuarie 2021 și efectuarea mențiunilor care se impun, precum și la plata dobânzii legale aferente sumelor reprezentând contribuții de asigurări sociale de sănătate reținute în perioada octombrie 2019—ianuarie 2021.

19. Tribunalul a reținut că reclamanta s-a aflat în perioada octombrie 2019—ianuarie 2021 în concediu medical, acordat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005. Prin urmare, a primit indemnizație și nu salariu. Salariul reprezintă remunerația muncii unei persoane, ceea ce presupune așadar prestarea muncii, prezența la serviciu. Or, reclamanta nu a prestat muncă, nu s-a prezentat la serviciu în această perioadă, datorită stării sale de sănătate, astfel încât sumele primite nu reprezintă venituri din salarii, pentru a se calcula contribuții la sistemul de asigurări sociale de sănătate. Reclamanta a beneficiat în această perioadă de indemnizație, având în vedere

calitatea sa de asigurat și contribuțiile plătite anterior survenirii evenimentului care a determinat suspendarea de drept, temporară, a raporturilor de serviciu. Prin urmare, prima instanță a reținut că nu sunt aplicabile prevederile art. 155 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, sumele aferente concediilor medicale nefiind nici asimilate salariului, potrivit art. 76 alin. (2) din Codul fiscal.

20. *Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâțul Inspectoratul General pentru Imigrări*, susținând că prima instanță a interpretat în mod greșit dispozițiile art. 154 din Codul fiscal, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017*), raportat la art. 61 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005. Față de dispozițiile art. 37 din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, art. 83 alin. (4) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 153/2017*), art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, polițiștii primesc pe timpul cât se află în incapacitate temporară de muncă salariile de bază și celelalte drepturi bănești avute. Or, reclamanta se află în această situație, fapt pentru care s-au aplicat dispozițiile referitoare la plata salariilor, și nu cele referitoare la plata unei indemnizații. Legiuitorul a dorit ca pe durata incapacității temporare de muncă a polițiștilor să acorde salariile de bază și celelalte drepturi bănești avute, iar nu o indemnizație, ca pentru alte categorii profesionale, aspect ce rezultă și din prevederile art. 37 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003. Astfel, se apreciază că în situația incapacității temporare de muncă în cazul polițiștilor se face referire la salariul de bază, acesta fiind plătit integral în acest interval de timp, iar nu despre plata unei indemnizații, așa cum legiuitorul reglementează când menționează alte categorii de funcții bugetare sau concediul pentru îngrijirea copilului bolnav la care au dreptul polițiștii, diferențierea legislativă fiind realizată prin intermediul acestor termeni.

21. În ședința publică din 14 februarie 2022, instanța, din oficiu, a pus în discuția părților sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în procedura prevăzută de art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea chestiunii de drept referitoare la natura drepturilor salariale acordate polițiștilor în perioada în care se află în concedii medicale pentru incapacitate temporară de muncă, respectiv dacă aceste drepturi sunt exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate.

22. Prin Încheierea din 7 martie 2022, sesizarea a fost considerată admisibilă și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus suspendarea judecării.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

23. Instanța de trimitere a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare.

24. Astfel, Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal este investită cu soluționarea recursului formulat împotriva unei hotărâri prin care s-a soluționat în primă instanță un litigiu de contencios administrativ, deci problema se ridică în cadrul unui litigiu aflat pe rolul unui complet de judecată al curții de apel investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

25. În ceea ce privește existența unei probleme de drept cu privire la care există posibilitatea unor interpretări diferite, chestiunea ce face obiectul sesizării îndeplinește această condiție, câtă vreme în speță se pune problema stabilirii naturii drepturilor primite de polițiști pe perioada în care se află în concedii medicale pentru incapacitate temporară de muncă, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului

nr. 158/2005, și dacă acest drept este sau nu exceptat de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate.

26. Referitor la caracterul esențial al problemei de drept, Curtea a constatat că soluționarea cauzei depinde de calificarea ce se va da drepturilor primite de polițiști pe perioada în care se află în concedii medicale pentru incapacitate temporară de muncă, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, respectiv salariu sau indemnizație pentru incapacitate temporară de muncă, și dacă acestora li se aplică sau nu scutirea de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate, de acest aspect depinzând soluționarea recursului formulat de pârâțul Inspectoratul General pentru Imigrări, respectiv menținerea sau casarea sentinței primei instanțe.

27. Este îndeplinită și condiția referitoare la noutatea chestiunii de drept, întrucât, potrivit notei de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017, introducerea art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal s-a datorat transferului contribuțiilor sociale în sarcina angajaților și a persoanelor ce realizează venituri din salarii și asimilate salariilor și având în vedere faptul că, pe perioadele de incapacitate temporară de muncă pentru boală obișnuită sau ca urmare a accidentelor de muncă și a bolilor profesionale, angajatul aflat într-o astfel de situație nu suportă contribuția de asigurări sociale de sănătate din indemnizația primită, s-au eliminat prevederile referitoare la contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată de angajator pentru indemnizațiile de incapacitate temporară de muncă aferente concediilor medicale. În același timp, se menține regimul fiscal actual, potrivit căruia angajatul aflat în incapacitate temporară de muncă nu suportă contribuția de asigurări sociale de sănătate din indemnizația primită pe perioada în care se află în incapacitate temporară de muncă, având în vedere faptul că beneficiază de o prestație socială pentru care a contribuit.

28. Totodată, s-a arătat că nu se poate susține că datorită vechimii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 nu se poate genera o chestiune nouă de drept, întrucât datorită modificărilor suferite de Codul fiscal este posibil ca o instanță să fie chemată să se pronunțe pentru prima dată asupra prezentei probleme de drept, iar în contextul legislativ actual dispozițiile relevante din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 și Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 sunt apte să ridice probleme de interpretare.

29. În fine, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra problemei de drept ridicate și aceasta nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

30. *Intimata-reclamantă* a apreciat că nu sunt întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, lipsind, în primul rând, cerința noutății. Invocând Decizia nr. 70 din 15 octombrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1041 din 7 decembrie 2018 (*Decizia nr. 70 din 15 octombrie 2018*), reclamanta arată că normele legale cu privire la care se solicită o interpretare au fost analizate de către Tribunalul Cluj și Curtea de Apel Cluj, existând hotărâri judecătorești definitive în dosarele nr. 1.190/117/2021 și nr. 4.346/117/2019.

31. În al doilea rând, reclamanta apreciază că această chestiune de drept nu ridică probleme care să necesite pronunțarea unei hotărâri prealabile. Susține că sumele primite nu reprezintă venituri din salarii.

32. Art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, care face referire la salariile de bază și celelalte drepturi bănești avute, nu urmărește definirea naturii drepturilor încasate ca fiind drepturi salariale, ci configurarea existenței dreptului de a fi

remunerat și de a stabili valoarea de referință la care se raportează remunerația, sens în care evocă hotărâri judecătorești pronunțate de Tribunalul Cluj și menținute de Curtea de Apel Cluj.

33. Chiar dacă art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 ar fi interpretat în sensul în care intră în conflict cu art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal, prevederea din Codul fiscal a abrogat implicit dispozițiile contrare ale art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, potrivit principiului ierarhiei actelor normative (art. 4 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare — *Legea nr. 24/2000*), deoarece litera i) a art. 154 alin. (1) din Codul fiscal a fost introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 ulterior adoptării Ordonanței Guvernului nr. 38/2003.

34. Cu privire la problema dacă acest drept este sau nu exceptat de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate, reclamanta consideră că sunt incidente scutițiile prevăzute de art. 154 alin. (1) lit. f) și i) din Codul fiscal. Invocă și nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017 și susține că intenția legiuitorului a fost aceea de a nu supune contribuției de asigurări sociale de sănătate indemnizațiile de incapacitate temporară de muncă pentru boli obișnuite. De asemenea, arată că în același sens s-au pronunțat și instanțele naționale.

35. *Recurentul-pârât* apreciază că dispozițiile legale în materie sunt clare și nu lasă loc de interpretări, nefiind întemeiată sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

36. Textele legale a căror interpretare se solicită nu prezintă o reală dificultate, nu sunt lacunare sau controversate, iar ceea ce se solicită este, în realitate, o interpretare a unor dispoziții normative corelate, care fac chiar obiectul judecării, ceea ce intră în competența instanței investite cu soluționarea cauzei și nu poate face obiectul unui mecanism de unificare a practicii judiciare.

37. Prin modalitatea de formulare a întrebării nu se pune în discuție interpretarea unei norme de drept, ci tocmai identificarea normei de drept aplicabile, or această împrejurare reprezintă prerogativa activității de judecată a instanței judecătorești investite cu judecata cauzei. Această chestiune nu poate reprezenta resortul declanșării procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile, în defavoarea rolului constituțional al instanțelor de a judeca litigiile cu care sunt investite.

38. În ceea ce privește fondul problemei de drept supuse dezlegării instanței supreme prin sesizarea în discuție, pârâtul invocă dispozițiile art. 76 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul poliștilorului, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 360/2002*), prevederi care se aplică, în mod corespunzător, și personalului Poliției de Frontieră Române, Inspectoratului General pentru Imigrări, încadrat pe posturi prevăzute în statele de organizare a fi încadrate cu poliști, sens în care pentru personalul Inspectoratului General pentru Imigrări devin incidente prevederile art. 37 din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003. În context, recurentul-pârât invocă și dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 34 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

39. Din coroborarea prevederilor legale incidente rezultă fără dubiu faptul că reclamanta a beneficiat în mod legal de drepturi salariale, și nu de indemnizație de asigurări sociale de sănătate.

40. Legiuitorul a armonizat cadrul legal aplicabil categoriilor diferite de beneficiari, în sensul că la art. 4 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 se prevede că: „Cheltuielile pentru plata drepturilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență se prevăd distinct la partea de cheltuieli a bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate”, în timp ce pentru poliști, militari și poliști de penitenciare menționează faptul că aceste drepturi se

calculează și se plătesc conform legislației specifice, respectiv că se suportă din bugetul de stat, prin bugetele ministerelor și instituțiilor din sectorul de apărare, ordine publică și securitate națională. Așadar, conform principiului *lex specialia generalibus derogant*, nu se poate da o altă interpretare normei legale decât cea prevăzută expres în textul de lege în vigoare.

41. Prevederi similare privind drepturile aplicabile pe perioada incapacității de muncă se regăsesc și la militari, respectiv art. 42 alin. (1) din Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 138/1999*).

42. Referitor la solicitarea reclamantei privind exceptarea de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate, conform art. 154 alin. (1) lit. f) și i) din Codul fiscal, pârâtul arată că această exceptare vizează strict indemnizațiile.

43. Or, în cadrul legal antemenționat, raportat la faptul că reclamanta a beneficiat de drepturi salariale, potrivit actelor normative specifice categoriei de personal din care face parte, această facilitate fiscală nu poate fi acordată, întrucât nu sunt îndeplinite condițiile legale.

44. Pe de altă parte, logica legiuitorului de a excepta indemnizațiile de la contribuția de asigurări sociale se referă și la sursa plății acestor drepturi, practic ele fiind suportate din Fondul național unic de asigurări de sănătate, și nu din bugetele unităților care asigură plata drepturilor salariale. Astfel, întrucât poliștii/militarii beneficiază pe perioada incapacității temporare de muncă de drepturi salariale stabilite prin dispozițiile legale specifice (și nu de indemnizațiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005), este evident faptul că aceste drepturi salariale trebuie supuse regimului fiscal prevăzut de legiuitor pentru veniturile din salarii, cu reținerea tuturor contribuțiilor datorate, inclusiv a celor privind contribuția de asigurări sociale de sănătate.

45. Din cele precizate rezultă că poliștii, pe perioada incapacității temporare de muncă, nu beneficiază de indemnizația prevăzută de art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, ci de prevederile art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003.

46. După comunicarea raportului, în condițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile au depus, în termen legal, puncte de vedere prin care au reiterat argumentele exprimate în fața instanței de trimitere.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

47. Completul de judecată investit cu soluționarea recursurilor în Dosarul nr. 2.281/117/2021 a arătat că unul dintre petitele acțiunii, ce a determinat Curtea să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție, este reprezentat de solicitarea reclamantei de obligare a pârâtului la plata diferențelor salariale restante constând în contribuția de asigurări sociale de sănătate reținută din indemnizația de concediu medical, pe perioada octombrie 2019—ianuarie 2021; cum părțile au opinii divergente cu privire la natura drepturilor acordate poliștilor în perioada în care se află în concedii medicale pentru incapacitate temporară de muncă, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, fiind apreciate a fi salariu de către pârâtul Inspectoratului General pentru Imigrări, respectiv indemnizație aferentă certificatelor medicale de către reclamantă, de modul de calificare a acestora depinde plata sau exceptarea de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate, în raport cu dreptul primit.

48. Dispozițiile art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal au fost introduse prin art. I pct. 65 din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 79/2017, având următoarea reglementare: „persoanele care se află în concediu medical pentru incapacitate temporară de muncă, acordat în urma unui accident de muncă sau a unei boli profesionale, pentru indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă ca urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale”. Ulterior acestea au fost modificate de pct. 53 al art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2018 privind adoptarea unor măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, în sensul că beneficiarii sunt persoanele fizice care se află în concedii medicale pentru incapacitate temporară de muncă, acordate în urma unor accidente de muncă sau a unor boli profesionale, precum și cele care se află în concedii medicale acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, pentru indemnizațiile aferente certificatelor medicale.

49. Astfel, se poate observa că, prin modificarea operată, în cadrul categoriei de persoane fizice exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate s-a menționat expres și ipoteza în care acestea se află în concedii medicale acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, pentru indemnizațiile aferente certificatelor medicale.

50. În esență, se poate aprecia că prin această modificare s-a urmărit eliminarea oricărui dubiu cu privire la scutirea de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate a persoanelor fizice ce beneficiază de indemnizațiile aferente certificatelor medicale.

51. Rațiunile care au determinat introducerea art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal au fost acelea ca angajatul aflat în incapacitate temporară de muncă să nu suporte contribuția de asigurări sociale de sănătate din indemnizația primită pe perioada în care se află în incapacitate temporară de muncă, având în vedere faptul că beneficiază de o prestație socială pentru care a contribuit.

52. În cauză nu se contestă faptul că reclamanta, având funcția de subinspector de poliție, a fost diagnosticată cu neoplasm rectal superior și s-a aflat în perioada octombrie 2019—ianuarie 2021 în concediu medical, acordat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005.

53. În acest context, o posibilă interpretare este aceea conform căreia, în perioada vizată, reclamanta a beneficiat de salariu care nu este exceptat de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate, deoarece, în acord cu dispozițiile art. 61 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, se poate reține că, în privința polițiștilor, se derogă de la modul de calcul și plată instituit de acest act normativ pentru drepturile bănești aferente concediilor medicale prevăzute la art. 2 alin. (1), deci inclusiv pentru incapacitate temporară de muncă, menținându-se prevederile legale specifice acestei categorii de personal, respectiv art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, care prevede că polițiștii, pe timpul cât se află în incapacitate temporară de muncă, primesc salariile de bază și celelalte drepturi bănești avute.

54. Astfel, întrucât modalitatea de calcul diferă în privința drepturilor bănești aferente concediilor medicale pentru incapacitate temporară de muncă, se poate aprecia că s-a urmărit ca polițiștii, pe durata concediilor medicale pentru incapacitate temporară de muncă, să primească un salariu, iar acesta nu este exceptat de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate.

55. Această teză poate fi confirmată și de faptul că, în măsura în care s-a dorit ca polițiștii să beneficieze de o indemnizație, și nu de salariu, s-a prevăzut expres de către legiuitor, prin modificările operate la art. 37 din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 în privința indemnizației aferente concediului pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau de până la 3 ani în cazul copilului cu handicap, respectiv a

indemnizației aferente concediului pentru îngrijirea copilului bolnav în vârstă de până la 7 ani, iar în cazul copilului cu handicap, pentru afecțiunile intercurrente, până la împlinirea vârstei de 18 ani.

56. Astfel, se poate aprecia că, în cazul polițiștilor, pornind de la modul de calcul aferent drepturilor bănești acordate pentru concediile medicale pentru incapacitate temporară de muncă prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, este afectată însăși natura acestor drepturi, care nu mai pot fi considerate a fi indemnizații în accepțiunea acestui act normativ, astfel că nu operează scutirea prevăzută de art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal, fiind în prezența unui salariu pentru care se datorează plata contribuției de asigurări sociale de sănătate.

57. O altă posibilă interpretare este aceea conform căreia în această perioadă reclamanta a beneficiat de indemnizație aferentă certificatelor medicale, care este exceptată de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate.

58. Astfel, având în vedere că reclamanta s-a aflat în perioada octombrie 2019—ianuarie 2021 în concediu medical acordat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aceasta nu a primit un salariu, deoarece salariul reprezintă remunerația muncii unei persoane, ceea ce presupune, așadar, prestarea muncii, prezența la serviciu. Or, reclamanta nu a prestat muncă, nu s-a prezentat la serviciu în această perioadă, datorită stării sale de sănătate, astfel că sumele primite nu reprezintă venituri din salarii, pentru a se calcula contribuții la sistemul de asigurări sociale de sănătate. Reclamanta a beneficiat în această perioadă de indemnizație, având în vedere calitatea sa de asigurat și contribuțiile plătite anterior survenirii evenimentului care a determinat suspendarea de drept, temporară, a raporturilor de serviciu. În acest context nu sunt aplicabile prevederile art. 155 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, sumele aferente concediilor medicale de care a beneficiat reclamanta nefiind asimilate salariului, potrivit dispozițiilor art. 76 alin. (2) din Codul fiscal.

59. Nu poate fi ignorat motivul care a determinat legiferarea dispozițiilor art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal prevăzut la pct. 7 din nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017.

60. În acest context, a aprecia că dispozițiile art. 61 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 corelativ cu art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 instituie pentru categoria profesională a polițiștilor, în perioada în care se află în concedii medicale pentru incapacitate temporară de muncă, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, un salariu ce nu este exceptat de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate derogă de la motivul pentru care s-a adoptat art. 37 alin. (1).

61. Această normă a fost adoptată în vederea creării anumitor facilități pentru polițiști, urmărindu-se ca pe timpul cât se află în delegare, detașare, incapacitate temporară de muncă, concediu de odihnă, concediu de maternitate și alte concedii plătite, care se acordă în baza dispozițiilor legale în vigoare, drepturile bănești primite să nu cunoască scăderi, fiind instituită regula menținerii salariilor de bază și a celorlalte drepturi bănești avute.

62. Or, într-o situație precum cea din prezenta cauză nu există nicio rațiune pentru a transforma o normă care, aparent, protejează categoria profesională a polițiștilor în privința modului de calcul al drepturilor aferente concediilor medicale acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 într-o ipoteză ce ajunge să defavorizeze această categorie profesională, datorită calificării drepturilor primite ca fiind salarii, și nu indemnizații, cu consecința excluderii acestora de la incidența art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal. Nu poate fi omis nici faptul că pârâțul însuși afirmă că aceste dispoziții legale sunt aplicabile în ceea ce privește indemnizația acordată în baza

concediului medical pentru personalul său contractual. Simpla diferență de statut, personal contractual — funcționar public din cadrul aceleiași instituții, nu poate justifica în mod rezonabil o diferență de tratament fiscal cu privire la natura dreptului acordat ca urmare a concediilor medicale, regimul fiscal actual urmărind ca angajatul (indiferent de statutul său) aflat în incapacitate temporară de muncă să nu suporte contribuția de asigurări sociale de sănătate din indemnizația primită pe perioada în care se află în această incapacitate, având în vedere faptul că beneficiază de o prestație socială pentru care a contribuit.

63. Astfel, analizând dispozițiile art. 37 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 în raport cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, se poate aprecia că referirea la salariile de bază și celelalte drepturi bănești avute nu urmărește definirea naturii drepturilor încasate ca fiind drepturi salariale, ci pe aceea de a configura existența dreptului de a fi remunerat și de a stabili valoarea de referință la care se raportează remunerația, fiind un simplu element de calcul al dreptului acordat, ce nu influențează scutirea de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate.

64. În raport cu dispozițiile art. 50 alin. (4) din Legea nr. 24/2000, orice modificare intervenită asupra normei legale la care s-a făcut trimitere se reflectă și asupra normei de trimitere. Or, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 este un act normativ ulterior Ordonanței Guvernului nr. 38/2003, astfel încât conținutul acestuia se reflectă în mod corespunzător asupra normei de trimitere de la art. 37 alin. (1).

65. Totodată, Curtea a reținut și faptul că regimul fiscal al categoriilor de venit este prevăzut de Codul fiscal, act normativ de asemenea ulterior Ordonanței Guvernului nr. 38/2003. Or, chiar și dacă s-ar fi putut accepta interpretarea propusă de recurent, potrivit prevederilor art. 64 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, aceasta trebuie apreciată ca abrogată prin efectul adoptării Codului fiscal, conform art. 502.

66. Faptul că, în practica administrativă a recurentului-pârât, drepturile acordate continuă să fie evidențiate ca salariu este irelevant, câtă vreme o practică administrativă nu poate invalida prevederi legale.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

67. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele naționale au comunicat hotărâri judecătorești, precum și opinii teoretice ale magistraților, din care a rezultat existența a două orientări jurisprudențiale în interpretarea problemei de drept semnalate.

68. Astfel, într-o primă opinie, majoritară, s-a apreciat că polițiștii aflați în concediu medical pentru incapacitate temporară de muncă, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, beneficiază de indemnizație aferentă certificatelor medicale, care este exceptată de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate.

69. S-a argumentat că, așa cum reiese din prevederile art. 2 alin. (2) lit. b) coroborat cu dispozițiile art. 135 din Codul fiscal, printre impozitele, taxele și contribuțiile sociale obligatorii ce trebuie plătite în România se află și contribuția de asigurări sociale de sănătate. În acest sens sunt și dispozițiile art. 153 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, potrivit cărora cetățenii români cu domiciliul sau reședința în România au calitatea de contribuabili/plătitori de venit la sistemul de asigurări sociale de sănătate. De la această regulă există unele excepții reglementate expres și explicit în art. 154 din același act normativ.

70. Printre categoriile de persoane fizice exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate se află și cea indicată la art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal. Soluția exceptării de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate a persoanelor fizice ce se află în concedii medicale acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005

privește toate categoriile de persoane ce se află în concedii medicale de genul celor menționate anterior. Împrejurarea că în conținutul textului de lege s-a folosit expresia „pentru indemnizațiile aferente certificatelor medicale” nu are semnificația faptului că legiuitorul a dorit să restrângă sfera de aplicare a acestei excepții doar la persoanele fizice care primesc indemnizații pentru concediile medicale calculate și acordate potrivit ordonanței de urgență. Expresia citată trebuie interpretată extensiv, în sensul că se referă la toate indemnizațiile acordate pentru concediile medicale, indiferent de modul de calcul al acestora, voința legiuitorului exprimată explicit în nota de fundamentare fiind aceea ca angajatul aflat în incapacitate temporară de muncă să nu suporte contribuția de asigurări sociale de sănătate din drepturile bănești primite pentru perioada în care se află în incapacitate temporară de muncă, în considerarea situației speciale în care se află, având în vedere faptul că beneficiază de o prestație socială pentru care a contribuit.

71. Sfera reală de aplicare a prevederilor art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal nu poate fi limitată la categoria persoanelor care primesc o sumă de bani denumită „indemnizație”, calculată potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, întrucât asocierea excepției din acest text de lege doar cu modul de calcul al indemnizației reglementat prin ordonanța de urgență este incompatibilă cu voința legiuitorului care nu a oferit niciun indiciu că ar avea intenția să realizeze o disociere între categoriile de persoane fizice în funcție de modul de calcul al drepturilor bănești acordate pentru concediile medicale.

72. Art. 37 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2003 a fost adoptat în vederea creării anumitor drepturi, facilități pentru polițiști, urmărindu-se ca, pe timpul cât se află în delegare, detașare, incapacitate temporară de muncă, concediu de odihnă, concediu de maternitate și alte concedii plătite care se acordă în baza dispozițiilor legale în vigoare, drepturile bănești primite să nu cunoască scăderi, fiind instituită regula menținerii salariilor de bază și a celorlalte drepturi bănești avute. Or, a admite opinia contrară ar echivala cu transformarea normei mai sus redate, dintr-o normă de protecție într-una care ar defavoriza această categorie profesională. În plus, această interpretare este în acord cu scopul pentru care a fost introdus în Codul fiscal art. 154 alin. (1), scop detaliat în pct. 7 al notei de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017.

73. În acest sens au transmis hotărâri judecătorești și opinii teoretice Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Călărași, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Galați, Curtea de Apel Iași, Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Vaslui, Curtea de Apel Târgu Mureș.

74. Într-o altă opinie s-a apreciat că în cazul polițiștilor, pornind de la modul de calcul aferent drepturilor bănești acordate pentru concediile medicale pentru incapacitate temporară de muncă, prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, este afectată însăși natura acestor drepturi care nu mai pot fi considerate indemnizații în accepțiunea acestui act normativ, astfel că nu operează scutirea prevăzută de art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal, fiind în prezența unui salariu pentru care se datorează plata contribuției de asigurări sociale de sănătate.

75. În acest sens au exprimat opinii teoretice Tribunalul București, Tribunalul Giurgiu — Secția civilă, Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal.

76. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică în prezent practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

77. Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 61 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, prin Decizia nr. 323 din 21 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 595 din 19 iulie 2019, admitând excepția invocată, însă pentru aspecte nerelevante în prezenta cauză.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

78. Prin raportul întocmit, judecătorii-raportori au apreciat că în cauza de față nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul că nu este întrunită cerința privind existența unei chestiuni de drept reale și veritabile.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

79. În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în art. 519 din Codul de procedură civilă, a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, condiții care trebuie întrunite cumulativ, respectiv:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

— chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de nouate;

— asupra acesteia, Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

80. În doctrină, dar și în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a arătat, tot din perspectiva admisibilității, și că problema de drept trebuie să fie reală, să suscite interpretări diferite sau contradictorii ale unui text de lege, respectiv să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, astfel încât instanța de sesizare să considere că, pentru a înlătura orice incertitudine, este necesară declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

81. Evaluând elementele sesizării, pentru a stabili dacă se verifică îndeplinirea simultană a tuturor condițiilor care permit declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare, se constată că doar cinci dintre cele șase cerințe anterior enunțate sunt întrunite.

82. Astfel, sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate legate de titularul sesizării și de stadiul soluționării pricinii în care sesizarea a fost promovată, cea referitoare la relația de dependență dintre chestiunea de drept ce se cere a fi lămurită și rezolvarea pe fond a litigiului, cea referitoare la atributul de nouate al problemei de drept, precum și cea referitoare la nestatuarea anterioară de către instanța supremă asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

83. Se observă, așadar, că în Dosarul nr. 2.281/117/2021 aflat pe rolul Curții de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, instanța respectivă a fost investită cu

soluționarea unor recursuri declarate de părțile procesuale într-un litigiu de contencios administrativ privind funcționari publici.

84. Curtea de apel judecă în ultimă instanță astfel de cauze, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (2) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare („Recursul împotriva sentințelor pronunțate de tribunalele administrativ-fiscale se judecă de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel”), cu referire la art. 28 alin. (1) din aceeași lege specială („Dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile Codului civil și cu cele ale Codului de procedură civilă, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de putere dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte”), coroborat cu art. 96 pct. 3 din Codul de procedură civilă, dar și cu art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă conform căruia „(1) Sunt hotărâri definitive: (...) 5. hotărârile date în recurs, chiar dacă prin acestea s-a soluționat fondul pricinii”.

85. Drept urmare, având în vedere prevederile legale conjugate, anterior enunțate, rezultă că respectiva Curte de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, investită fiind cu soluționarea recursurilor declarate de părțile procesuale împotriva sentinței pronunțate de Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, va soluționa cauza în ultimă instanță.

86. Se constată de asemenea că este îndeplinită și condiția de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept pentru soluționarea pe fond a cauzei, instanța de trimitere justificând aptitudinea acesteia de a conduce la rezolvarea pe fond a cauzei, în condițiile în care legătura dintre chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită și rezolvarea litigiului rezultă din observarea motivelor de recurs invocate de către recurentul-pârât, motive care vizează aplicabilitatea în cauză a dispozițiilor art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, care reglementează că pentru perioada cât se află în concediu medical pentru incapacitate temporară de muncă un polițist primește salariul de bază și, drept urmare, reclamanta (care este polițist) nu va fi exceptată de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru perioada cât s-a aflat într-un astfel de concediu medical, întrucât în acel interval de timp nu a primit indemnizație aferentă certificatului medical, premisă a exonerării reglementate de art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal.

87. Or, prin sentința civilă a cărei reformare se solicită Curții de Apel Cluj în temeiul motivelor de recurs enunțate sintetic, Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a admis capătul de cerere sub acest aspect, reținând în esență că în perioada concediului medical reclamanta a primit indemnizație pentru incapacitate temporară de muncă, potrivit art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, și nu salariu.

88. De asemenea, problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici nu s-a statuat anterior asupra acesteia de către instanța supremă.

89. Noutatea chestiunii de drept, cerință de admisibilitate distinctă, este îndeplinită în cauză.

90. Analiza conținutului art. 519 din Codul de procedură civilă relevă că noutatea chestiunii de drept ce face obiectul întrebării prealabile reprezintă o condiție distinctă de aceea a nepronunțării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra respectivei chestiuni de drept ori de cea a inexistenței unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare cu privire la acea problemă de drept.

91. În absența unei definiții legale a noțiunii de „noutate”, verificarea acestei condiții ține de exercitarea dreptului de apreciere al completului investit cu soluționarea sesizării, astfel cum instanța supremă a hotărât în mod constant în jurisprudența

sa (a se vedea în acest sens, de exemplu, deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014).

92. Precum Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis în jurisprudența sa anterioară (deciziile nr. 1 din 17 februarie 2014, nr. 3 din 14 aprilie 2014, nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015 etc.), cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, iar instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial ori dacă se impun anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior, de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept analizate.

93. Totodată, cerința noutății ar putea fi reținută ca îndeplinită și în cazul în care s-ar impune anumite clarificări, într-un context legislativ nou, ale unei norme legale mai vechi (ipoteza așa-zisei reevaluări a interpretării normei).

94. Înalta Curte de Casație și Justiție constată că este îndeplinită această condiție de admisibilitate, întrucât, potrivit pct. 7 al Notei de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017, introducerea art. 154 alin. (1) lit. i) în Codul fiscal s-a datorat transferului contribuțiilor sociale în sarcina angajaților și a persoanelor ce realizează venituri din salarii și asimilate salariilor, astfel încât, având în vedere faptul că pe perioadele de incapacitate temporară de muncă pentru boală obișnuită sau ca urmare a accidentelor de muncă și a bolilor profesionale, angajatul aflat într-o astfel de situație nu suportă contribuția de asigurări sociale de sănătate din indemnizația primită, atunci s-au eliminat și prevederile referitoare la contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată de angajator pentru indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă aferente concediilor medicale. Potrivit aceluiași punct al notei de fundamentare, în același timp, se menține regimul fiscal actual, conform căruia angajatul aflat în incapacitate temporară de muncă nu suportă contribuția de asigurări sociale de sănătate din indemnizația primită pe perioada în care se află în incapacitate temporară de muncă, avându-se în vedere faptul că beneficiază de o prestație socială pentru care a contribuit.

95. Or, în contextul modificărilor menționate suferite de Codul fiscal, dispozițiile relevante din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 și din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 pot fi considerate idonee să ridice probleme de interpretare, instanțele de judecată fiind chemate recent (astfel cum rezultă din punctul VII — Jurisprudența instanțelor naționale) să se pronunțe asupra prezentei probleme de drept.

96. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată însă că nu este îndeplinită ultima dintre cerințele de admisibilitate anterior enunțate, respectiv cea expusă la paragraful 80.

97. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că, într-adevăr, noțiunea de „chestiune de drept” ilustrată în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, deși nu este definită de legiuitor, presupune în mod necesar o „problemă de drept reală și veritabilă”, în sensul că „norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară” și să fie „legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare” (deciziile Înaltei Curți de Casație și

Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016, paragraful 37; nr. 32 din 30 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 26 iunie 2020, paragraful 46).

98. Totodată, sesizarea este necesar să vizeze „o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării” (Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, paragraful 37).

99. În aceeași ordine de idei, s-a mai reținut cu privire la dificultatea chestiunii de drept supuse dezlegării, că „o problemă poate să fie nouă și totuși să nu reclame intervenția curții supreme, care nu trebuie să fie considerată un serviciu public de consultanță juridică”, precum și că „dificultatea «serioasă» a problemei de drept nu-l scutește pe judecătorul fondului de obligații sa de a judeca”, concluzionându-se că „rămâne atributul exclusiv al instanței solicitante să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită, aplicând în acest scop mecanismele de interpretare a actelor normative” (deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 52 din 3 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017, paragraful 26; nr. 44 din 11 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 29 iunie 2018, paragraful 56; nr. 11 din 11 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 417 din 28 mai 2019, paragraful 45; nr. 24 din 2 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 25 iunie 2020, paragraful 67). S-a afirmat de asemenea că sintagma „problemă de drept” trebuie să fie raportată la prevederile art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „Niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă” (Decizia nr. 32 din 30 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 26 iunie 2020, paragraful 45).

100. Acestea sunt parte din rațiunile considerate a fi fost avute în vedere de legiuitor atunci când, reglementând sediul materiei pentru mecanismul de unificare, a prevăzut faptul că prima analiză a îndeplinirii condițiilor de admisibilitate trebuie realizată chiar de titularul sesizării. Acesta va putea solicita instanței supreme pronunțarea unei hotărâri prealabile doar dacă va argumenta îndeplinirea fiecăreia dintre condițiile enunțate la art. 519 din Codul de procedură civilă.

101. Potrivit art. 520 alin. (1) teza finală din Codul de procedură civilă, încheierea prin care se dispune sesizarea va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților. Altfel spus, revine instanței de trimitere obligația identificării în concret a chestiunii de drept care necesită interpretare, a aspectelor care conferă dificultatea sau caracterul dihotomic, antagonic al interpretării normei de drept, precum și modul diferit în care aceasta poate fi interpretată.

102. Această presupune ca punctul de vedere exprimat de instanța de trimitere să aibă o anumită complexitate, să fie astfel conceput încât să demonstreze o reală dificultate în a discerne care posibilă interpretare a normei de drept este cea mai adecvată. Astfel, s-a reținut „că din încheierea de sesizare a instanței supreme cu pronunțarea unei hotărâri prealabile trebuie să rezulte dificultatea chestiunii de drept ce se cere a fi lămurită, inclusiv prin prezentarea interpretărilor diferite pe care aceasta le poate suscita și a obstacolelor care au împiedicat

completul de judecată ca, în îndeplinirea obligației instanțelor judecătorești de a interpreta și aplica legea în cadrul soluționării unui litigiu, să decidă asupra interpretării corecte” (Decizia nr. 32 din 30 martie 2020, precitată, paragraful 50).

103. Or, rezultă neîndoielnic din conținutul încheierii de trimitere caracterul deficitar al sesizării, care din această perspectivă este lacunară, titularul sesizării neidentificând deloc rațiunile care îl împiedică să aprecieze asupra interpretării corecte din cele două posibile enunțate de completul de judecată, rațiuni datorită cărora ar fi necesară intervenția instanței supreme prin intermediul mecanismului hotărârii prealabile. Cercetând cuprinsul încheierii de sesizare, Înalta Curte de Casație și Justiție nu identifică (nici în punctul IV al încheierii, referitor la admisibilitatea sesizării, și nici în punctul VI referitor la opinia completului de judecată, ca de altfel, nicăieri în cadrul încheierii de trimitere) ilustrarea nici măcar a unui singur obstacol care să fi fost întâmpinat de instanța de trimitere în îndeplinirea obligației ce îi revine de a identifica, interpreta și aplica legea în soluționarea litigiului cu care este investită.

104. Altfel spus, încheierea de sesizare nu cuprinde o motivare a îndeplinirii condiției de admisibilitate referitoare la existența unei chestiuni de drept reale și veritabile, nefiind suficientă, astfel cum s-a arătat în precedent, prezentarea punctelor de vedere alternative asupra chestiunii de drept, ci fiind necesară și expunerea dificultății de a discerne între acestea, dificultate care ține așadar de ansamblul atributelor sintagmei juridice „chestiune de drept” din cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă.

105. Considerentele de la punctul anterior își găsesc suport în jurisprudența constantă a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, jurisprudență necesară a fi cunoscută, de altfel, la nivelul instanțelor care se găsesc în situația de a formula astfel de sesizări (Decizia nr. 2 din 22 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018, paragrafele 38 și 42), în care s-au reținut următoarele: „38. (...) *punctul de vedere al instanței trebuie să aibă o anumită complexitate și necesită un examen real al cauzei, respectiv o interpretare proprie a textului normativ supus dezbaterii, ce urmează a fi reflectat în punctul de vedere al completului, astfel cum acesta este reglementat în dispozițiile art. 520 din Codul de procedură civilă. Cerința normei impune, totodată, ca punctul de vedere al instanței să întrevadă explicit care este pragul de dificultate al întrebării și în ce măsură acesta depășește obligația ordinară a instanței de a interpreta și aplica legea în cadrul soluționării unui litigiu. De asemenea, trebuie să cuprindă o justificare a modului în care chestiunea de drept care face obiectul sesizării este susceptibilă de interpretări diferite, necesitând astfel o dezlegare de principiu. (...) 42. Rolul completului de judecată care inițiază sesizarea este acela de a arăta, sigur și categoric, norma a cărei interpretare se solicită, caracterul său determinant în soluționarea pe fond a cauzei, dar și de a evidenția argumentele care susțin caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și a dificultății completului în a-și însuși o anumită interpretare, demonstrând, în această manieră, necesitatea de a apela la mecanismul de unificare”.*

106. Distinct de această neregularitate a actului de sesizare identificată, însă tot în ceea ce privește caracterul real și veritabil al chestiunii de drept supuse analizei, se constată că de fapt sesizarea are ca scop identificarea actului normativ aplicabil în cauză, și nu lămurirea unei chestiuni de drept sub aspectul interpretării dispozițiilor legale incidente.

107. Astfel, instanța de trimitere, expunând contextul factual și juridic al cauzei, solicită practic Înaltei Curți de Casație și Justiție să identifice actul normativ pe care trebuie să îl aplice în soluționarea cauzei pe fond. Se observă în acest sens că în cuprinsul secunde variante de interpretare expuse asupra

chestiunii de drept în discuție titularul sesizării arată că, în raport cu dispozițiile art. 50 alin. (4) din Legea nr. 24/2000, orice modificare intervenită asupra normei legale la care s-a făcut trimitere se reflectă și asupra normei de trimitere, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 este un act normativ ulterior Ordonanței Guvernului nr. 38/2003, astfel încât conținutul acestuia se reflectă în mod corespunzător asupra normei de trimitere de la art. 37 alin. (1). Totodată, a reținut și că regimul fiscal al categoriilor de venit este prevăzut de Codul fiscal, act normativ de asemenea ulterior Ordonanței Guvernului nr. 38/2003. Or, chiar și dacă s-ar fi putut accepta interpretarea propusă de recurent [prima ipoteză expusă în prezenta sesizare (în sensul că prin norma instituită de art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 s-ar reglementa natura juridică a drepturilor încasate de polițiști pe durata concediului pentru incapacitate temporară de muncă)], potrivit prevederilor art. 64 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, aceasta trebuie apreciată ca abrogată prin efectul adoptării Codului fiscal — art. 502.

108. Dilema juridică a instanței de trimitere a fost generată esențial de faptul că prin prevederile art. 502 alin. (1) pct. 16 din Codul fiscal, potrivit cărora „(1) *La data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: (...) 16. orice alte dispoziții contrare prezentului cod*”, s-ar fi procedat la abrogarea normelor speciale menționate ale art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003. Această concluzie s-ar impune întrucât s-ar putea aprecia că art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal (intrat în vigoare ulterior ordonanței de guvern menționate), conform căruia în rândul categoriilor de persoane fizice exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate se situează și „i) *persoanele fizice care se află în concedii medicale pentru incapacitate temporară de muncă, acordate în urma unor accidente de muncă sau a unor boli profesionale, precum și cele care se află în concedii medicale acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, pentru indemnizațiile aferente certificatelor medicale*”, ar reprezenta o reglementare diferită de art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003.

109. Or, ignorând dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă care reglementează condițiile în care poate solicita intervenția instanței supreme prin intermediul mecanismului hotărârii prealabile, instanța de trimitere constată așadar, în mod eronat, că se află în fața unei chestiuni de drept reale și veritabile atunci când, investită fiind cu soluționarea cauzei, trebuie să stabilească cadrul legal aplicabil acesteia. Identificarea însă a normei de drept incidente în raport cu situația de fapt a unei cauze și totodată redarea conținutului acestei norme constituie nu doar atributul exclusiv, dar și obligația instanței de trimitere atunci când formulează sesizarea.

110. În acest sens, reamintim jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, conform căreia s-a statuat că: „*Rolul completului de judecată care inițiază sesizarea este acela de a arăta, sigur și categoric, norma a cărei interpretare se solicită, caracterul său determinant în soluționarea pe fond a cauzei, dar și de a evidenția argumentele care susțin caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și a dificultății completului în a-și însuși o anumită interpretare, demonstrând, în această manieră, necesitatea de a apela la mecanismul de unificare*” (Decizia nr. 2 din 22 ianuarie 2018, precitată, paragraful 42).

111. În concret, situația expusă de titularul sesizării pune în discuție (inclusiv din perspectiva unei eventuale abrogări) modalitatea de aplicare în cauza dedusă judecătii sale a unui principiu de drept fundamental — *specialia generalibus derogant*, în contextul mai multor reglementări legislative adoptate de-a lungul timpului. Or, o asemenea problemă de

drept reprezintă o chestiune obișnuită cu care se confruntă în mod permanent instanțele judecătorești și care, în niciun caz, nu constituie o problemă izvorâtă dintr-o normă deficitară, imperfectă, care să aibă aptitudinea de a genera dificultăți de interpretare, întrucât, astfel cum s-a arătat, „(...) asemenea operațiuni de interpretare și de aplicare a unor dispoziții legale și principii de drept, la diferite circumstanțe care caracterizează fiecare litigiu, nu pot fi atribuite Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept” (Decizia nr. 48 din 14 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 21 noiembrie 2019, paragraful 49).

112. Concluzia expusă este consolidată de împrejurarea că în cuprinsul încheierii de sesizare completul de judecată întemeiază prima variantă de interpretare exclusiv pe prevederile speciale ale art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, pe când, în cuprinsul secunde variante de interpretare expuse, completul de judecată apreciază în final că aceste prevederi speciale ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 ar fi fost de fapt modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 sau chiar abrogate prin Codul fiscal (acte normative ulterioare cu caracter general în raport cu ordonanța de guvern), astfel încât în cauză ar trebui să se aplice acestea din urmă.

113. Opinia secundă exprimată de instanța de trimitere este concordantă cu cea a primei instanțe de judecată ce, admitând capătul de cerere respectiv, a motivat în drept soluția pronunțată, prin prisma celor două acte normative ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 și Codul fiscal), fără a face niciun fel de trimitere în cadrul silogismului său juridic la prevederile Ordonanței Guvernului nr. 38/2003.

114. Așadar, concluzionând, ceea ce dorește de fapt titularul sesizării este identificarea normei juridice aplicabile cauzei, și nu lămurirea unei chestiuni de drept reale și veritabile în raport cu o normă juridică imperfectă, lacunară sau neclară. Or, identificarea și aplicarea legii în scopul soluționării unei cauze judiciare sunt atributul ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată.

115. În fine, distinct față de aspectele deja expuse, însă de asemenea referitor la aceeași cerință a caracterului real și veritabil al chestiunii de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție constată și că elementele enunțate în sesizare reflectă și lipsa de dificultate în tranșarea chestiunii de drept supuse dezbaterii.

116. Astfel, pe de o parte, Înalta Curte de Casație și Justiție observă faptul că problema de drept obiect al sesizării își găsește rezolvarea facilă prin aplicarea unor instrumente juridice uzuale.

117. *Ab initio*, completul de recurs are la îndemână pentru decelarea normei juridice substanțiale aplicabile cauzei principiul juridic *specialia generalibus derogant* — norma specială derogă de la cea generală, evident cu evaluarea în cadrul raționamentului său juridic, inclusiv a prevederilor art. 61 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 invocate în cadrul sesizării: „Pentru personalul militar în activitate, polițiștii și polițiștii de penitenciare, drepturile bănești aferente concediilor medicale prevăzute la art. 2 alin. (1) se calculează și se plătesc conform prevederilor legale specifice acestor categorii de personal și se suportă din bugetul de stat, prin bugetele ministerelor și instituțiilor din sectorul de apărare, ordine publică și securitate națională”.

118. În situația în care, în cadrul eșafodajului juridic al speței, curtea de apel va identifica astfel incidența normei speciale, respectiv art. 37 alin. (1) al Ordonanței Guvernului nr. 38/2003, atunci va trebui în continuare să stabilească în aplicarea inclusiv a principiului juridic menționat anterior, dar și a prevederilor art. 4, art. 50 alin. (4) și art. 64 din Legea nr. 24/2000 (prevederi legale invocate în sesizare, precum și de reclamantă) dacă respectiva dispoziție specială a fost modificată în vreun fel sau

abrogată ca urmare a intrării în vigoare a actelor normative ulterioare invocate: Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 [evident cu luarea în considerare și evaluarea inclusiv a prevederilor art. 2, art. 17 alin. (2), art. 61 alin. (2) din cadrul său] și mai apoi Codul fiscal [art. 154 alin. (1) lit. i)].

119. Dacă răspunsul la această secundă întrebare va fi unul pozitiv, caracterul facil al problemei de drept obiect al sesizării prezente rezultă flagrant, devenind superfluă orice dezbateri suplimentară.

120. Dacă însă răspunsul va fi unul negativ, atunci completul de recurs va trebui să deceleze în continuare semnificația juridică a sintagmei „salariile de bază” din cuprinsul art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, prin utilizarea *inter alia*:

— în raport cu rezultatul interpretării, al interpretării literale, declarative a normelor de drept, cu luarea în considerare inclusiv a prevederilor art. 37 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, prevederi conform cărora „Unitatea terminologică — (1) În limbajul normativ aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni.”;

— în raport cu procedeele folosite:

— a metodei de interpretare sistematică a normei juridice [analizate, așadar, în corelare cu alte prevederi normative, precum ar fi dispozițiile alin. (4) și (5) ale aceluiași art. 37 din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 — alineate care reglementează expres acordarea indemnizațiilor plătite polițiștilor în perioada concediilor pentru creșterea copilului, respectiv pentru îngrijirea copilului bolnav — sau cele ale art. 61 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005];

— a metodei de interpretare teleologică [prin raportare la identificarea finalității urmărite de legiuitor la adoptarea prevederilor art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, luând în considerare și faptul că potrivit art. 61 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, „(...) drepturile bănești aferente concediilor medicale prevăzute la art. 2 alin. (1) se calculează și se plătesc conform prevederilor legale specifice acestor categorii de personal și se suportă din bugetul de stat, prin bugetele ministerelor și instituțiilor din sectorul de apărare, ordine publică și securitate națională”, articolul privit în contrapunere cu art. 4 alin. (4) din aceeași ordonanță de urgență: „Cheltuielile pentru plata drepturilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență se prevăd distinct la partea de cheltuieli a bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate”, și la cercetarea subsecventă a compatibilității acestei finalități decelate cu scopul concret avut în vedere de către legiuitor prin adoptarea art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal, scop ilustrat inclusiv în cadrul pct. 7 al Notei de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017, invocate în cadrul încheierii de sesizare, cercetare care implică în mod necesar și determinarea de către instanța de recurs a bugetului public concret care este protejat prin norma juridică a Codului fiscal];

— în fine, metoda interpretării raționale, logice reprezintă un alt instrument juridic de lucru la îndemâna instanței de trimitere, chestiunea de drept prezentă putând fi facil dezlegată prin aplicarea regulilor de interpretare logică, *exempli gratia*, a adagiilor *exceptio est strictissimae interpretationis (et applicationis)* — excepția este de strictă interpretare (și aplicare), *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus* — unde legea nu distinge, nici interpretul legii nu are voie să distingă sau *ubi eadem est ratio, eadem lex esse debet sau ubi eadem est ratio, ibi eadem solutio esse debet* — unde există aceleași rațiuni, trebuie aplicate aceleași norme juridice, trebuie dată aceeași soluție, fiind relevantă din perspectiva argumentului de analogie menționat și cercetarea modalității de reglementare sub același aspect, în privința unei alte categorii exceptate prin același art. 61 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 158/2005, respectiv categoria personalului militar privitor la care prin art. 42 alin. (1) din Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, cu modificările și completările ulterioare, s-a statuat: „(1) *Cadrelor militare în activitate și militarii angajați pe bază de contract, pe timpul cât se află în delegare, detașare, incapacitate temporară de muncă, concediu de odihnă, concediu de maternitate și alte concedii plătite care se acordă în baza dispozițiilor legale, în permisie și pe timpul executării sancțiunilor disciplinare prevăzute în regulamentele militare, primesc soldele lunare și celelalte drepturi bănești avute*”.

121. Pe de altă parte, astfel cum rezultă din expunerea de la punctul VII din încheierea de sesizare însoțită de hotărârile judecătorești depuse la dosar de către reclamantă, practica judiciară săracă (doar două hotărâri judecătorești definitive) pronunțată de instanțele de judecată clujene este uniformă, în sensul aprecierii că prevederile legale incidente ar fi cele ale art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal prin raportare la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, prevederi care ar fi modificat sau chiar abrogat dispozițiile art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003. Se observă așadar că, deși problema supusă dezbaterii nu a generat o jurisprudență foarte bogată, aceasta este constituită din hotărâri definitive care nu evidențiază divergențe, ci reflectă aceeași modalitate de identificare a prevederilor legale aplicabile, în situații similare.

122. Or, inclusiv acest aspect formal nu este de natură a imprima un caracter dificil chestiunii de drept obiect al sesizării prezente, ci mai degrabă a ilustra nevoia instanței de trimitere de confirmare sau de infirmare a unei anumite modalități de stabilire a dispozițiilor legale incidente în cauză.

123. Așa cum rezultă din cele expuse la capitolul VII din prezenta decizie, interpretarea contrară jurisprudenței sumare identificate, în sensul că ar fi aplicabile prevederile speciale ale art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, care reglementează obținerea pe perioada concediilor medicale pentru incapacitate temporară de muncă a salariului de bază

(supus reținerii contribuției de asigurări sociale de sănătate), și nu a unei indemnizații pentru incapacitate temporară de muncă, și că aceste prevederi normative speciale nu ar fi fost modificate sau abrogate ulterior, a fost însușită de mai multe dintre instanțele de judecată care au transmis un punct de vedere, la nivel de opinie juridică nesusținută de practică judiciară.

124. Exprimarea opiniei diferite celei regăsite în cadrul jurisprudenței minimale reliefate nu justifică însă, în mod necesar, concluzia că problema de drept ar ridica dificultăți reale de interpretare a dispozițiilor legale incidente și că ar reprezenta o veritabilă chestiune de drept care să justifice îndeplinirea cerinței de admisibilitate analizate. Faptul că există opinii argumentate juridic exprimate în sens contrar nu este suficient pentru a aprecia că suntem în prezența unei chestiuni de drept cu grad ridicat de dificultate.

125. Înalta Curte de Casație și Justiție subliniază că argumentele anterioare (paragrafele 117 și *infra*) au fost expuse doar în scopul configurării concluziei asupra inexistenței caracterului dificil al respectivei probleme de drept, drept cerință de admisibilitate a prezentei sesizări, instanța supremă doar reliefând instanței de trimitere vectori de evaluare a chestiunii de drept supuse examinării, care urmează a fi avuți în vedere în soluționarea pe fond a litigiului.

126. Potrivit ansamblului celor expuse în precedent, Înalta Curte de Casație și Justiție conchide în sensul că, la momentul prezentei sesizări, chestiunea de drept supusă dezlegării nu prezintă un grad ridicat de dificultate, neconstituind așadar o reală și veritabilă problemă de drept, din sesizarea formulată nerezultând vreo îndoială reală cu privire la posibilitatea de a fi dezlegată chestiunea de drept, ci doar nevoia instanței de trimitere de confirmare sau de infirmare a uneia dintre cele două modalități de stabilire a dispozițiilor legale incidente în cauză, expuse în cadrul încheierii de trimitere.

127. Drept urmare, nu subzistă justificarea în declanșarea mecanismului hotărârii prealabile în cauză, rolul acestuia fiind de a preîntâmpina apariția unei practici judiciare neunitare, și nu de a tranșa în concret asupra aspectelor litigioase aflate pe rolul instanței de judecată.

128. Pe cale de consecință, se impune respingerea ca inadmisibilă a sesizării.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.281/117/2021, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile privind dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 154 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal; art. 2 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (2), art. 61 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare; art. 37 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările și completările ulterioare, categoria profesională a polițiștilor, în perioada în care se află în concedii medicale pentru incapacitate temporară de muncă, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, beneficiază de salariu sau indemnizație aferentă certificatelor medicale, iar acest drept este sau nu exceptat de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 6 iunie 2022.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.380	380	138
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
 Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
 Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
 Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

